

Arrest

nr. 300 651 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 1 augustus 2020, diende op 10 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 juni 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 10/09/2020

Overdracht CGVS: 12/11/2020

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 9 december 2021 van 13u13 tot 17u40, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Justine Braun loco meester Dominique Andrien, was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U woonde steeds samen met uw ouders in uw dorp Khingai in de Gwagheza vallei, district Hesarak in de provincie Nangarhar. U hebt één oudere zus R. die getrouwd is en ook in Khingai woont, en drie jongere broers, S. A., K. A. en B., die nog steeds bij uw ouders inwonen. U trouwde op 12 Sunbula 1395 (02/09/2016 volgens de Gregoriaanse kalender) met uw vrouw Ro. en u kreeg met haar een zoon Z. U ging tot het 6e leerjaar naar school en leerde nadien om kleermaker te worden van een kleermaker in Ali Shair bazaar. Sinds twee jaar voor uw vertrek uit het land had u uw eigen winkel in uw woning. Uw familie bezit ook een eigen veld dat u en uw vader bewerkten en waarop hasjiesj gekweekt wordt.

Op een dag kwamen taliban langs bij uw kleermakerswinkel en zeiden dat u een zak moest bewaren, die ze de volgende dag zouden komen ophalen. U kon dit niet weigeren en bewaarde de zak, waarin munitie zat, in uw winkel. Drie dagen later kwamen de taliban de zak terug ophalen. Enkele dagen nadien kwamen de taliban opnieuw bij uw winkel langs met een zak die u moest bewaren, maar ze zeiden dat u de zak naar uw woning moest brengen omdat er in de winkel mensen passeerden. U kon niet weigeren en bracht de zak in uw woning, waar uw vader was en hij vroeg u wat er in de zak zat. U zei wat het was en uw vader zei dat u de zak niet in de woning mocht bewaren. Jullie gingen samen met de zak terug naar de winkel en uw vader zei tegen de taliban dat jullie de zak niet konden bewaren in huis omdat dat problemen zou geven. Er ontstond een discussie en de taliban begonnen agressieve taal te gebruiken. Ze sloegen uw vader en ook u op uw hoofd. De ouderen van het dorp hoorden dat er een conflict gaande was en kwamen tussen. Ze namen de taliban mee van uw woning. De zak die achtergebleven was bracht u naar de winkel omdat u niet beschuldigd wilde worden als de zak verloren zou gaan. Die avond zag u vanuit uw huis, dat een beetje hoger was dan uw winkel, dat de taliban eraan kwamen. Uw vader zei dat u uit huis moest gaan en u moest verstoppen. U ging naar het huis van de malek en verbleef er een nacht. De volgende dag stuurde de malek u samen met zijn zoon naar Jalalabad. Daar verbleven jullie 5 of 6 dagen, tot de maleks zoon een smokkelaar vond die u naar Kabul bracht. Van daaruit vertrok u met de bus naar Nimruz. Via Pakistan en Iran ging u naar Turkije, waar u 2 maanden bij een smokkelaar bleef. U reisde verder via Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Op 10 september 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een brief van de dorpsouderen, de enveloppe waarin uw documenten werden opgestuurd, medische attesten van dokter A. P. dd. 13/11/2020 waarin melding wordt gemaakt van slaap-, concentratie- en angstproblemen alsook een litteken op uw hoofd en stotteren, een psychologisch verslag dd. 20/11/2020 dat eveneens melding maakt van spraak-, slaap en angstproblemen, en een attest van psychologische begeleiding dd. 6/12/2021 dat melding maakt van symptomen (o.a. slaapproblemen, isolement en stotteren) van post-traumatische stress.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" en de Beoordeling bijzondere procedurele noden op DVZ blijkt dat u stottert. Verder legt u drie medische en psychologische attesten neer. De attesten van 13 en 20 november 2020 maken melding van onder meer angsten, slaapproblemen en stotteren. Het psychologisch attest van 6 december 2021 vermeldt dat u verschillende symptomen van post-traumatische stress (o.a. slaapproblemen en nachtmerries, isolement en een verergering van uw stotteren) vertoont. Nergens uit deze attesten blijkt echter dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze deel te nemen aan de standaardprocedure en verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uit het attest van 6 december 2021 blijkt wel dat u baat zou hebben bij een persoonlijk onderhoud met rustmomenten. Daarom werd u er aan het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat u steeds mocht aangeven wanneer u een pauze nodig had (CGVS, p. 2).

Ook verder in de loop van het persoonlijk onderhoud werd door de protection officer aangegeven dat u rustig de tijd mocht nemen om uw verklaringen af te leggen (CGVS, p. 3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a van de Vreemdelingenwet. Verschillende elementen in uw verklaringen halen immers de geloofwaardigheid van uw asielmotieven onderuit.

Vooreerst zijn uw verklaringen op het CGVS op verschillende punten tegenstrijdig met hetgeen u eerder op de DVZ had verklaard. Zo stelde u op de DVZ dat de taliban slechts eenmaal bij uw winkel langskwam om een zak met munitie ter bewaring te geven en dat zij twee dagen later terugkwamen om u te zeggen dat u de zak niet in uw winkel maar wel in uw woning moest bewaren, waarna uw vader tussenkwam en er een conflict met de taliban ontstond waardoor u dezelfde avond uit uw huis moest vluchten. U verklaarde dan ook dat de taliban twee dagen voor uw vertrek uit het land in uw winkel langskwam (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Dit is echter in strijd met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar u stelt dat de taliban voor het eerst bij uw winkel langskwam zo'n 7 of 8 dagen voor uw vertrek uit het land. U vertelt op het CGVS immers dat de taliban een eerste keer langskwamen om een zak in bewaring te geven, die ze drie dagen later weer kwamen ophalen zonder dat er enig probleem ontstond, en dat zij nog eens vier dagen later opnieuw een zak in bewaring kwamen brengen waarna er onmiddellijk een conflict met uw vader ontstond en u uw huis in de avond moest ontvluchten (CGVS, p. 9-11). Gewezen op het feit dat er een opvallend verschil is tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS, antwoordt u slechts dat er een misverstand was tijdens uw eerste interview, dat u daar hetzelfde verklaarde als op het CGVS, dat u niet weet hoe het komt dat het daar verkeerd was maar dat uw verklaringen op het CGVS het echte verhaal weergeven (CGVS, p. 12). Hiermee slaagt u er echter niet in de aangekaarte tegenstrijdigheid op te helderen, te meer aangezien u in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u hebt kunnen controleren of alles correct genoteerd werd op de DVZ en dat alles oké was daar (CGVS, p. 2). Deze grove tegenstrijdigheid betreft de kern van uw asielrelaas en haalt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven onderuit.

Daarbij valt op dat u bepaalde belangrijke elementen in uw asielrelaas zoals uiteengezet op het CGVS niet vermeldde op de DVZ. Zo stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u en uw vader geslagen werden naar aanleiding van de discussie die met de taliban ontstond en dat uw hoofd "gebroken" werd (CGVS, p. 9 en 12). U vermeldde tijdens uw eerste interview echter geenszins dat er een conflict of gevecht ontstond met de taliban, maar enkel dat zij tegen uw vader geroepen zouden hebben (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Dat de taliban u en uw vader fysiek zouden hebben aangevallen lijkt nochtans wel een zeer relevant punt in uw asielmotieven, te meer aangezien u een medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat u op uw hoofd een litteken hebt, dat u naar eigen zeggen opliep ten gevolge van een slag die door de taliban werd toegediend (zie medisch attest dd. 13/11/2020). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u op de DVZ niets over slagen vermeldde, antwoordt u slechts "ik zei dat toen ook" (CGVS, p. 12) hetgeen echter niet blijkt uit de Vragenlijst DVZ die u destijds hebt kunnen controleren (CGVS, p. 2). Voorts rept u op de DVZ ook met geen woord over het feit dat de discussie met de taliban zou zijn onderbroken door dorpsouderen die jullie uit elkaar haalden en de taliban overtuigden met hen mee te gaan (CGVS, p. 9). Tijdens uw eerste interview stelde u immers dat de taliban zelf hun zak met munitie in uw winkel gingen leggen en daarna vertrokken (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Bovenstaande elementen verzwakken opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast voorgenoemde tegenstrijdigheden en omissies bevat uw asielrelaas, zoals op het CGVS uiteengezet, verschillende bedenkelijke en onaannemelijke elementen. Zo weet u niet waarom de taliban de zak met munitie juist aan u in bewaring gaven, en dus iets dergelijk belangrijks aan u toevertrouwden hoewel u hen niet kende. U stelt eerst dat u geen idee hebt over de reden hiervoor en verklaart dat dat er geen overheid in uw dorp aanwezig was en dat de taliban wisten dat ze dus niets konden doen met hun munitie. Dat er helemaal geen overheid of security forces in jullie regio aanwezig waren, strookt echter niet met uw latere bewering dat uw vader niet wilde dat jullie de zak in huis bewaarden omdat er regelmatig night raids werden uitgevoerd door de politie in jullie dorp (CGVS, p. 11). Ook kan u niet verklaren waarom de taliban, toen ze enkele dagen na het ophalen van de munitiezak opnieuw een zak in bewaring kwamen

geven, plots zeiden dat u de zak niet in uw winkel mocht laten maar in huis moest nemen, hoewel ze de eerste keer geen problemen hadden gehad met het feit dat u de zak in de winkel had bewaard (CGVS, p. 11). Verder is het zeer bedenkelijk dat de taliban na de discussie met uw vader en nadat de dorpelingen jullie uit elkaar haalden, weggingen en de zak gewoon voor uw deur achterlieten. Gevraagd hoe het komt dat ze dat zomaar buiten het huis lieten liggen, antwoordt u dat u het niet weet en dat ze de zak om de een of andere reden vergaten. Erop gewezen dat het toch vreemd is dat de taliban speciaal naar u kwamen om de zak in bewaring te geven, maar die dan gewoon voor de deur zouden vergeten, stelt u slechts "ik heb geen idee" (CGVS, p. 12-13). Verder is het opmerkelijke dat u de zak nadien wel binnen nam, maar dan in de winkel legde en niet in huis, ook al hadden de taliban u vlak voordien nog aangevallen omwille van het feit dat u de zak niet in huis wilde bewaren. Dat u op dat moment niet dacht aan het feit dat de taliban zouden kunnen terugkomen en jullie daardoor nog meer problemen zouden kunnen geven, is weinig overtuigend (CGVS, p. 13).

Voorts weet u bijzonder weinig te vertellen over de organisatie van uw reisweg. U stelt dat de malek u naar Jalalabad stuurde samen met zijn zoon, die voor u op enkele dagen tijd een smokkelaar vond en betaalde. U hebt echter geen idee hoe hij de smokkelaar vond of hoeveel hij voor uw reis betaalde (CGVS, p. 15).

Tot slot verklaart u dat de taliban na uw vertrek uit het land nogmaals naar het huis van uw familie kwam en uw vader meenam omdat hij u had geholpen te vluchten, totdat de dorpsouderen hem weer vrij kregen. U kan echter niets meer vertellen over de omstandigheden van de arrestatie, vasthouding of vrijlating van uw vader. Zo weet u niet wanneer uw vader gearresteerd werd, waar of voor hoe lang hij werd vastgehouden en hoe hij precies vrij kon komen (CGVS, p. 14-15). Gelet op het feit dat de vasthouding van uw vader rechtstreeks verband houdt met de redenen waarvoor u het land ontvluchtte, alsook dat u enige tijd geleden wel nog contact had met uw familie (CGVS, p. 6) verbaast het dan ook ten zeerste dat u hierover niet meer weet te vertellen. Het geheel van bovenstaande elementen haalt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder onderuit.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De taskara van u en uw vader betreffen immers enkel uw identiteit, hetgeen momenteel niet ter discussie staat. De brief van de dorpsouderen is weinig objectief en kan derhalve de geloofwaardigheid van uw problemen niet herstellen. Daarnaast dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Het medisch attest van 13/11/2020 maakt melding van een litteken op uw hoofd dat u zou hebben opgelopen ten gevolge van een slag door de taliban toegediend, maar dit is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan derhalve evenmin de geloofwaardigheid van uw problemen herstellen. De psychologische attesten van 20/11/2020 en 6/12/2021 werden reeds besproken en maken weliswaar melding van o.m. angstgevoelens, spraak- en slaapproblemen maar tonen niet aan dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze deel te nemen aan de standaardprocedure en verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Ondanks de opmerking van uw advocaat om, in verband met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS, rekening te houden met uw psychologische problemen (CGVS, p. 15) kunnen deze attesten aldus evenmin de geloofwaardigheid van uw asielmotieven herstellen. Dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is.

Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezende. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoeker licht toe als volgt:

"Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet:

[citaat voormeld artikel]

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

- *Aangaande de bekende problemen met de Taliban*

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kon Meneer N. gedetailleerde informatie verstrekken over de gebeurtenissen in Afghanistan. In zijn beslissing, trekt het CGVS echter de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel op basis van argumenten die niet ernstig genoeg zijn, en houdt het geen rekening met het bijzondere profiel van verzoeker.

Ten eerste, verwijt het CGVS verzoeker dat hij aan de DVZ en aan het CGVS tegenstrijdige informatie heeft verstrekt, met name over de chronologie van de gebeurtenissen in Afghanistan. Volgens de bestreden beslissing,

[citaat bestreden beslissing]

De door het CGVS geconstateerde (kleine) tegenstrijdigheid is echter duidelijk het gevolg van een begripsprobleem tijdens zijn interview bij de DVZ. Meneer N.(...) lijdt aan ernstige psychische problemen en stottert veel wanneer hij moet praten over de traumatische gebeurtenissen die hij in Afghanistan heeft meegemaakt. Volgens zijn psycholoog,

[citaat psychologisch attest neergelegd door de verzoeker]

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS van oordeel is dat er in het hoofde van Meneer N.(...) bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Het CGVS is echter van mening dat nergens uit de neergelgde psychologische attesten blijkt

[citaat bestreden beslissing]

Uw Raad heeft echter al geoordeeld dat:

[citaat niet-gespecificeerd arrest]

Boeken over de psychologie van vluchtelingen illustreren hoe moeilijk het is om te vertellen over de vervolging die men als gevolg van een trauma heeft ondergaan:

[citaat E. Pestre, La vie psychique des réfugiés, 2010, p. 77]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak I tegen Zweden van 5 september 2013 herinnert er in dit verband aan dat van asielzoekers niet mag worden verwacht dat ze een volledig samenhangend relaas afleggen van de traumatische gebeurtenissen waaraan ze werden blootgesteld (I tegen Zweden, § 61).

Uw Raad heeft reeds erkend dat de psychologische situatie van een verzoeker om internationale bescherming een verklaring/rechtvaardiging kan zijn voor bepaalde inconsistente en tegenstrijdige verklaringen:

[citaat RvV 27 mei 2008, nr. 11 831]

[citaat RvV 28 mei 2013, nr. 103 611]

In casu heeft het CGVS geen rekening gehouden met de mentale gezondheid van verzoeker en de invloed van zijn toestand op zijn uitdrukkingsvermogen en concentratievermogen. Het feit dat verzoeker pauzes mocht nemen - dingen die anders voor elke verzoeker om internationale bescherming worden gedaan – maakt niet duidelijk hoe bij de analyse van zijn verklaringen rekening werd gehouden met verzoekers psychische problemen en kwetsbaarheid.

Bovendien heeft Uw Raad ook al geoordeeld dat:

[citaat RvV 19 juni 2020, nr. 237 222]

[citaat RvV 4 februari 2020, nr. 232 207]

Al deze elementen hadden het CGVS ertoe moeten brengen zich soepel op te stellen, zijn eisen te verlagen en de tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen te relativiseren.

Ten tweede, verwijt het CGVS verzoeker dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ bepaalde elementen van zijn asielverhaal niet heeft vermeld. Dit interview duurde echter slechts kort en bood verzoeker niet de gelegenheid de gebeurtenissen in Afghanistan nader toe te lichten.

Bovendien heeft Uw Raad al beoordeeld dat:

[citaat RvV 13 maart 2019, nr. 218 191]

Deze conclusie moet in casu worden toegepast, temeer daar verzoeker tijdens zijn interview met de DVZ niet heeft gelogen, maar eenvoudigweg niet de gelegenheid heeft gehad om een volledig en gedetailleerd overzicht van zijn asielsituatie te geven.

Het feit dat bepaalde elementen niet aan de DVZ werden meegedeeld, ontslaat het CGVS niet van zijn verplichting om na te gaan of verzoeker kan aantonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt indien hij naar Afghanistan zou terugkeren.

In casu heeft Meneer N.(...) gedetailleerde informatie verstrekt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij legde ook een certificaat van letsel neer, alsmede een psychologisch attest, die zijn verklaringen ondersteunen. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een grondig onderzoek worden onderworpen (R.C. tegen Zweden, 9 maart 2010 en MO. M. tegen Frankrijk, 18 april 2013).

In dit verband blijkt duidelijk uit rechtspraak van hetzelfde Hof dat, om een medisch attest uit te sluiten, mag de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten.

In haar arrest in de zaak R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013 oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat :

[citaat voormeld arrest]

In haar arrest in de zaak I. tegen Zweden van 5 september 2013 oordeelde het Hof verderdat:

[citaat voormeld arrest]

Verzoeker is ook het eens met het standpunt van Sylvie Sarolea

[citaat S. Sarolea, “Le renvoi d'un demandeur d'asile sri lankais portant des cicatrices compatibles avec la torture relatée entraîne une violation de l'article 3. Note sous Cour eur. D.H.” van 19 september 2013]

en met het standpunt van de Belgisch Comité voor hulp aan Vluchtelingen:

[citaat BCHV - CBAR, “L’asile et la protection de la vulnérabilité – Prise en considération de la minorité et du traumatisme dans la procédure d'asile belge” van december 2014, p. 31]

Ten slotte heeft Uw Raad al geoordeeld dat:

[citaat RvV 26 september 2019, nr. 226 727]

[citaat RvV 21 maart 2013, nr. 99 380]

Door in haar beslissing onvoldoende rekening te houden met de medische documenten die verzoeker heeft overgelegd, houdt de wederpartij geen rekening met alle feiten van de zaak, hetgeen in strijd is met artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980.

Ten derde, verwijt het CGVS verzoeker dat hij niet weet waarom de taliban de zak met munitie juist aan hem in bewaring gaven, en dus iets dergelijk belangrijks aan hem toevertrouwden hoewel hij hen niet kende.

Meneer N.(...) kende echter de Taliban:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10]

Daarnaast verliest het CGVS uit het oog dat de Taliban fanatieke en gewelddadige extremisten zijn, en dat weinig mensen tegen hun wil in durven te gaan (uit angst voor represailles)

[Ibid., p. 9-10]

De Taliban waren gewapend (en dus bedreigend) toen zij de munitiezakken aan N.(...) gaven (CGVS, p. 10). De Taliban hadden dus redelijkerwijs kunnen denken dat Meneer NASIRI geen problemen zou veroorzaken, wetende dat zijn leven in gevaar was. Bovendien was het voor de Taliban zeker verkieslijker hun wapens te verbergen bij iemand die de autoriteiten mogelijk niet zouden verdenken, dan bij iemand die openlijke banden met de Taliban heeft.

Ten vierde, verwijt het CGVS verzoeker dat hij niet wist uit te leggen waarom de Taliban hem bij de tweede keer hadden gezegd de zak met munitie niet in de winkel te laten, maar mee naar huis te nemen. De Taliban wilden echter dat de tas in het huis van verzoeker zou worden geplaatst voor meer veiligheid:

[Ibid.]

De eerste zak met munitie was onder de tafel gelegd, wat niet erg veilig was :

[Ibid., p. 11]

Hoewel er de eerste keer geen problemen waren geweest, was het toch veiliger om het buiten de winkel te plaatsen, op een minder toegankelijke plaats. Vooral omdat de autoriteiten de macht hadden in het centrum van verzoekers district

[Ibid., p. 8-9]

Ten vijfde, wat de tweede zak munitie betreft, legde Meneer N.(...) uit dat :

[Ibid., p. 9-10]

In dit verband begrijpt het CGVS niet waarom de Taliban de tas buiten lieten staan. De Taliban had de tas aan verzoeker gegeven en hem gevraagd deze in zijn huis te verbergen. Meneer N. zette het binnen toen hij de tas buiten de deur zag. De Taliban heeft de tas opzettelijk bij verzoeker achtergelaten, het was geen vergissing.

Ten zesde, verwijt het CGVS verzoeker dat hij de tweede tas in zijn winkel heeft achtergelaten in plaats van deze bij hem thuis te zetten (zoals de Taliban hadden gevraagd). Meneer N. legde echter uit waarom hij de tas niet thuis wilde houden:

[Ibid., p. 11]

- *Aangaande het bezoek van de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan*

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet meer informatie heeft verstrekt over de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat hij Afghanistan had verlaten. De interpretatie van het CGVS is abusief, aangezien Meneer N.(...) niet persoonlijk aanwezig was toen de Taliban zijn gezin hebben bezocht. De informatie die hij kon geven was die welke zijn gezin hem gaf. Meneer N.(...) heeft ook niet veel contact met zijn familie :

[Ibid., p. 5-6]

In een dergelijke context, had het CGVS zich inschikkelijk moeten opstellen en zijn eisen moeten verlagen. Het CGVS kon niet verwachten dat verzoeker in staat zou zijn zulke gedetailleerde informatie te verstrekken alsof hij de gebeurtenissen zelf had beleefd.

- *Aangaande de reis van verzoeker naar Europa*

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet veel heeft gezegd over de organisatie van zijn reis naar Europa. Verzoeker heeft echter de meeste vragen in dit verband beantwoord (CGVS, pp. 14-15). Hij kan het betaalde bedrag niet specificeren, aangezien hij zijn reis niet zelf heeft betaald. Evenzo kan hij niet zeggen hoe de smokkelaar werd gevonden, aangezien hij daar niet persoonlijk voor heeft gezorgd. Hoe dan ook,

het feit dat verzoeker deze twee vragen niet heeft kunnen beantwoorden, brengt de bekende problemen met de Taliban niet ter discussie.

- Aangaande de door verzoeker ingediende documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, legde Meneer N.(...) de volgende documenten neer met name : zijn taskara, de taskara van zijn vader, een brief van de dorpsouderen, en de enveloppe waarin zijn documenten werden opgestuurd. Meneer N.(...) heeft dus zijn best gedaan om zoveel mogelijk documenten te verzamelen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze documenten werden door het CGVS weggegooid, zonder geldige reden.

Het CGVS beweert

[citaat bestreden beslissing]

Het CGVS beweert ook dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Het argument van het CGVS is stereotiep en wordt herhaald in elke negatieve beslissing die tegen Afgaanse onderdanen wordt genomen. In dit verband heeft Uw Raad al geoordeeld dat:

[citaat RvV 22 februari 2022, nr. 268 785]

[citaat RvV 6 mei 2019, nr. 220 762]

[citaat RvV 2 mei 2019, nr. 220 676]

[citaat RvV 11 april 2019, nr. 219 682]

[citaat RvV 25 februari 2019, nr. 217375]

In dezelfde zin, zien : RvV - arrest nr. 135.960 van 8 januari 2015 ; arrest nr. 225.367 van 29 augustus 2019; arrest nr. 224.704 van 7 augustus 2019 ; arrest nr.222.631 van 14 juni 2019 ; arrest nr. 213.279 van 30 november 2018 ; arrest nr. 216.632 van 12 februari 2019 ; arrest nr. 217.762 van 28 februari 2019 ; arrest nr. 218.062 van 11 maart 2019.

Bijgevolg volstaan de in dit verband aangevoerde argumenten van het CGVS geenszins om elke bewijskracht te onzeggen aan de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15 van Richtlijn 2004/83/EG:

[citaat voormeld artikel]

De Raad van State heeft met betrekking tot deze bepaling reeds verklaard dat:

[citaat RvS 16 februari 2012, nr. 218 075]

- Aangaande het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, uit verschillende rapporten blijkt dat de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen:

[citaat ECRE, "Study: 'Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan'" van 11 juni 2021]

[citaat Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan : Afghans perceived as 'Westernised'" van juni 2021, p. 33-34]

[citaat Infos Migrants, "Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'" van 6 september 2021]

[citaat OSAR, "Afghanistan Profils à risque" van 31 oktober 2021]

Wij wijzen erop dat beide studies zijn uitgevoerd voor augustus 2021 d.w.z. voor de Taliban aan de macht kwamen. Daarom zou de mishandeling beperkt kunnen zijn tot bepaalde gebieden waar de Taliban de controle over het grondgebied hadden. Momenteel hebben de Taliban de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen, waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. In geval van terugkeer zal de verzoeker, die zijn leven buiten Afghanistan heeft verbleven onder meer in Europa, rechtstreeks door de Taliban worden geïdentificeerd en in een categorie worden ingedeeld. Vanwege zijn verblijf in Europa is het zeer waarschijnlijk dat hij mishandeld zal worden.

Sinds de Taliban aan de macht zijn, zijn er talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen:

[citaat Jurist, "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches" van 13 maart 2022]

[citaat Jurist, "Afghanistan dispatch: the Taliban have started to search the whole city of Kabul" van 9 maart 2022]

[citaat HRC49, "Oral Statement on the Human Rights Situation in Afghanistan" van 7 maart 2022]

[citaat Gandhara News, "Six Months And An Eternity Afghans I ose Hope Under Taliban Rule" van 15 februari 2022]

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land geen risico zou lopen op vervolging in de zin van artikel 48/3 of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 na zijn repatriëring.

- Het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4, §2 b) als gevolg van de preciaire socio-economische en de humanitaire situatie

Afghanistan wordt geconfronteerd met een ongekende hongersnood:

[citaat ONU Infos, "Eviter la famine : une « priorite immediate » pour 3.5 millions d'Afghans" van 3 december 2021]

De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzekerheid en consumeert niet genoeg voedsel, waarvan 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd:

[citaat World Food Programme, "Our presence is hope Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan" van 22 januari 2022]

Uit het onderzoek van het Wereldvoedselprogramma blijkt dat slechts 98% van de Afghaanse bevolking niet genoeg te eten heeft:

[citaat Reuters, "Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency" van 14 december 2021]

In het recht inzake internationale bescherming komt artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is { } b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen".

Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het echter noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of met-overheidsactoren.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M'Bodj (HvJ 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13) de inhoud van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt :

[citaat voormeld arrest]

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat:

[citaat RvV 1 juli 2021, nr. 257 586]

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalie, zoals beschreven in de zaal Sufi en Elmi De voornaamste reden waarom de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de Taliban. Voordat de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de Taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort (Le Monde, "Afghanistan face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »" 7 januari 2022, beschikbaar op: https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html).

Volgens OSAR :

[citaat OSAR, «Afghanistan: Profils à risque» van 31 oktober 2021]

Bovendien persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpelingen hen te voeden

[citaat Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity" van 18 januari 2022]

[citaat Gandhara, "Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid" van 29 oktober 2021]

[citaat Asylos, "Afghanistan – COI Repository, 1st September 2021" van 6 juli 2022]

De humanitaire crisis wordt dus nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren

Artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet vereist met dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de Taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Volgens Uw Raad:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

In zijn beslissing verstrekt het CGVS geen recentere gegevens dan die welke in bovengenoemd arrest zijn vermeld, waaruit zou blijken dat de humanitaire crisis in Afghanistan is verminderd. In het verslag "EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022" wordt deze kwestie inderdaad niet besproken. Bijgevolg moet de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan worden geacht binnen de werkingsfeer van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

- *Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4 §2 b) en c)*

In tegenstelling tot wat wordt beweerd, blijft de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen:

[citaat OHCHR, "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan" van 7 maart 2022]

Eenzijds, in het verslag Afghanistan - COI Repository, 1st September 2021 - 6th July 2022 (beschikbaar op : https://resources.asylos.eu/wpcontent/uploads/reports/afghanistan_coi_repository_1_sept_21_-_13_july_22.pdf) (stuk 4), worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de Taliban de macht hebben overgenomen. We noemen hier er slechts een paar sinds mei 2022:

[citaat voormelde bron]

Andere nieuwsbronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan allesbehalve vreedzaam is (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022, pp. 10-12, beschikbaar op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf (stuk 4)). De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst volatiel:

[citaat voormelde bron]

Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag EASO van januari 2022 (beschikbaar op: <https://www.cgra.be/fr/infos-pavs/easo-coi-report-countrv-focus-2>) dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de Taliban de macht hebben overgenomen:

[citaat voormelde bron]

Volgens uw Raad:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Volgens NANSEN:

[citaat NANSEN NOTE 2 - 22, "The use of the UNHCR and European Asylum Agency policy guidelines in Afghan cases" pp. 15-17]

De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld.

Bovendien voor de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Afghanistan is een dictatuur waar de sharia wordt toegepast. Mensen die tegen de wil van de Taliban durven in te gaan wordt het ergste leed aangedaan:

[citaat OSAR, "Afghanistan: Profils à risque" van 31 oktober 2021]

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4 §2 c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

- Asylos "Afghanistan: COI Repository, 1st September 2021 – 27th July 2022";
- UNAMA "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022";
- UNHCR "Guidance Note on the International Protection Needs of People fleeing Afghanistan" februari 2022.

2.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 10 november 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

2.1.4. In een aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, worden volgende stukken gevoegd:

- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met aanvang op 1 februari 2022 (stuk 1);
- Getuigenis van werk (stuk 2);
- Getuigenis van een vriend, B.S. (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat hij lijdt aan ernstige psychische problemen, dat hij getraumatiseerd is en dat hij het bijgevolg moeilijk heeft om te vertellen over zijn vervolging, benadrukt de Raad dat uit het door de verzoeker neergelegde medische attest niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. De Raad sluit zich aldus aan bij de volgende motieven van de bestreden beslissing, die correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” en de Beoordeling bijzondere procedurele noden op DVZ blijkt dat u stottert. Verder legt u drie medische en psychologische attesten neer. De attesten van 13 en 20 november 2020 maken melding van onder meer angsten, slaapproblemen en stotteren. Het psychologisch attest van 6 december 2021 vermeldt dat u verschillende symptomen van post-traumatische stress (o.a. slaapproblemen en nachtmerries, isolement en een verergering van uw stotteren) vertoont. Nergens uit deze attesten blijkt echter dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze deel te nemen aan de standaardprocedure en verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uit het attest van 6 december 2021 blijkt wel dat u baat zou hebben bij een persoonlijk onderhoud met rustmomenten. Daarom werd u er aan het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat u steeds mocht aangeven wanneer u een pauze nodig had (CGVS, p. 2). Ook verder in de loop van het persoonlijk onderhoud werd door de protection officer aangegeven dat u rustig de tijd mocht nemen om uw verklaringen af te leggen (CGVS, p. 3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad wijst er verder op dat het louter citeren van algemene informatie inzake traumatische herinneringen niet aantoonst dat er trauma's bestaan in verzoekers hoofde die van die aard zijn dat zijn cognitieve geheugen is aangetast waardoor hij niet in staat zouden zijn om doorleefde en consistente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen voor zijn vertrek. Er werd rekening gehouden met de mentale gezondheid van verzoeker en zijn profiel en toestand en de invloed ervan op zijn uitdrukkingsvermogen en concentratievermogen. Hij brengt geen bewijs bij dat dit niet het geval was, noch kan dit blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Waar verzoeker bijkomend poneert dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en hem niet de gelegenheid bood om de gebeurtenissen in Afghanistan nader toe te lichten, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de CGVS-vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust.

De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan de terecht vaststellingen van de bestreden beslissing door te volharden in zijn verklaringen, deze te herhalen en het aanbrengen van vergoelijkningen.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban die de aanleiding waren voor zijn vertrek uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn:

“Vooreerst zijn uw verklaringen op het CGVS op verschillende punten tegenstrijdig met hetgeen u eerder op de DVZ had verklaard. Zo stelde u op de DVZ dat de taliban slechts eenmaal bij uw winkel langskwam om een zak met munitie ter bewaring te geven en dat zij twee dagen later terugkwamen om u te zeggen dat u de zak niet in uw winkel maar wel in uw woning moest bewaren, waarna uw vader tussenkwam en er een conflict met de taliban ontstond waardoor u dezelfde avond uit uw huis moest vluchten. U verklaarde dan ook dat de taliban twee dagen voor uw vertrek uit het land in uw winkel langskwam (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Dit is echter in strijd met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar u stelt dat de taliban voor het eerst bij uw winkel langskwam zo'n 7 of 8 dagen voor uw vertrek uit het land. U vertelt op het CGVS immers dat de taliban een eerste keer langskwamen om een zak in bewaring te geven, die ze drie dagen later weer kwamen ophalen zonder dat er enig probleem ontstond, en dat zij nog eens vier dagen later opnieuw een zak in bewaring kwamen brengen waarna er onmiddellijk een conflict met uw vader ontstond en u uw huis in de avond moest ontvluchten (CGVS, p. 9-11). Gewezen op het feit dat er een opvallend verschil is tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS, antwoordt u slechts dat er een misverstand was tijdens uw eerste interview, dat u daar hetzelfde verklaarde als op het CGVS, dat u niet weet hoe het komt dat het daar verkeerd was maar dat uw verklaringen op het CGVS het echte verhaal weergeven (CGVS, p. 12). Hiermee slaagt u er echter niet in de aangekaarte tegenstrijdigheid op te helderen, te meer aangezien u in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u hebt kunnen controleren of alles correct genoteerd werd op de DVZ en dat alles oké was daar (CGVS, p. 2). Deze grove tegenstrijdigheid betreft de kern van uw asielsrelaas en haalt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielsmotieven onderuit.

Daarbij valt op dat u bepaalde belangrijke elementen in uw asielsrelaas zoals uiteengezet op het CGVS niet vermeldde op de DVZ. Zo stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u en uw vader geslagen werden naar aanleiding van de discussie die met de taliban ontstond en dat uw hoofd “gebroken” werd (CGVS, p. 9 en 12). U vermeldde tijdens uw eerste interview echter geenszins dat er een conflict of gevecht ontstond met de taliban, maar enkel dat zij tegen uw vader geroepen zouden hebben (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Dat de taliban u en uw vader fysiek zouden hebben aangevallen lijkt nochtans wel een zeer relevant punt in uw asielsmotieven, te meer aangezien u een medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat u op uw hoofd een litteken hebt, dat u naar eigen zeggen opliep ten gevolge van een slag die door de taliban werd toegediend (zie medisch attest dd. 13/11/2020). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u op de DVZ niets over slagen vermeldde, antwoordt u slechts “ik zei dat toen ook” (CGVS, p. 12) hetgeen echter niet blijkt uit de Vragenlijst DVZ die u destijds hebt kunnen controleren (CGVS, p. 2). Voorts rept u op de DVZ ook met geen woord over het feit dat de discussie met de taliban zou zijn onderbroken door dorpsouderen die jullie uit elkaar haalden en de taliban overtuigden met hen mee te gaan (CGVS, p. 9). Tijdens uw eerste interview stelde u immers dat de taliban zelf hun zak met munitie in uw winkel gingen leggen en daarna vertrokken (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Bovenstaande elementen verzwakken opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielsmotieven.

Naast voorgenoemde tegenstrijdigheden en omissies bevat uw asielsrelaas, zoals op het CGVS uiteengezet, verschillende bedenkelijke en onaannemelijke elementen. Zo weet u niet waarom de taliban de zak met munitie juist aan u in bewaring gaven, en dus iets dergelijk belangrijks aan u toevertrouwden hoewel u hen niet kende. U stelt eerst dat u geen idee hebt over de reden hiervoor en verklaart dat dat er geen overheid in uw dorp aanwezig was en dat de taliban wisten dat ze dus niets konden doen met hun munitie. Dat er helemaal geen overheid of security forces in jullie regio aanwezig waren, strookt echter niet met uw latere bewering dat uw vader niet wilde dat jullie de zak in huis bewaarden omdat er regelmatig night raids werden uitgevoerd door de politie in jullie dorp (CGVS, p. 11). Ook kan u niet verklaren waarom de taliban, toen ze enkele dagen na het ophalen van de munitiezak opnieuw een zak in bewaring kwamen geven, plots zeiden dat u de zak niet in uw winkel mocht laten maar in huis moest nemen, hoewel ze de eerste keer geen problemen hadden gehad met het feit dat u de zak in de winkel had bewaard (CGVS, p. 11). Verder is het zeer bedenkelijk dat de taliban na de discussie met uw vader en nadat de dorpingen jullie uit elkaar haalden, weggingen en de zak gewoon voor uw deur achterlieten.

Gevraagd hoe het komt dat ze dat zomaar buiten het huis lieten liggen, antwoordt u dat u het niet weet en dat ze de zak om de een of andere reden vergaten. Erop gewezen dat het toch vreemd is dat de taliban speciaal naar u kwamen om de zak in bewaring te geven, maar die dan gewoon voor de deur zouden vergeten, stelt u slechts "ik heb geen idee" (CGVS, p. 12-13). Verder is het opmerkelijke dat u de zak nadien wel binnen nam, maar dan in de winkel legde en niet in huis, ook al hadden de taliban u vlak voordien nog aangevallen omwille van het feit dat u de zak niet in huis wilde bewaren. Dat u op dat moment niet dacht aan het feit dat de taliban zouden kunnen terugkomen en jullie daardoor nog meer problemen zouden kunnen geven, is weinig overtuigend (CGVS, p. 13).

Voorts weet u bijzonder weinig te vertellen over de organisatie van uw reisweg. U stelt dat de malek u naar Jalalabad stuurde samen met zijn zoon, die voor u op enkele dagen tijd een smokkelaar vond en betaalde. U hebt echter geen idee hoe hij de smokkelaar vond of hoeveel hij voor uw reis betaalde (CGVS, p. 15).

Tot slot verklaart u dat de taliban na uw vertrek uit het land nogmaals naar het huis van uw familie kwam en uw vader meenam omdat hij u had geholpen te vluchten, totdat de dorpsouderen hem weer vrij kregen. U kan echter niets meer vertellen over de omstandigheden van de arrestatie, vasthouding of vrijlating van uw vader. Zo weet u niet wanneer uw vader gearresteerd werd, waar of voor hoe lang hij werd vastgehouden en hoe hij precies vrij kon komen (CGVS, p. 14-15). Gelet op het feit dat de vasthouding van uw vader rechtstreeks verband houdt met de redenen waarvoor u het land ontvluchtte, alsook dat u enige tijd geleden wel nog contact had met uw familie (CGVS, p. 6) verbaast het dan ook ten zeerste dat u hierover niet meer weet te vertellen. Het geheel van bovenstaande elementen haalt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder onderuit.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De taskara van u en uw vader betreffen immers enkel uw identiteit, hetgeen momenteel niet ter discussie staat. De brief van de dorpsouderen is weinig objectief en kan derhalve de geloofwaardigheid van uw problemen niet herstellen. Daarnaast dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Het medisch attest van 13/11/2020 maakt melding van een litteken op uw hoofd dat u zou hebben opgelopen ten gevolge van een slag door de taliban toegediend, maar dit is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan derhalve evenmin de geloofwaardigheid van uw problemen herstellen. De psychologische attesten van 20/11/2020 en 6/12/2021 werden reeds besproken en maken weliswaar melding van o.m. angstgevoelens, spraak- en slaapproblemen maar tonen niet aan dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze deel te nemen aan de standaardprocedure en verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Ondanks de opmerking van uw advocaat om, in verband met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS, rekening te houden met uw psychologische problemen (CGVS, p. 15) kunnen deze attesten aldus evenmin de geloofwaardigheid van uw asielmotieven herstellen. Dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming."

Waar verzoeker verder nog verwijst naar eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken.

De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dat hij verwesterd is en legt bewijsstukken neer van zijn werkzaamheden en een steunbrief van een vriend.

De Raad kan uit het loutere feit dat verzoeker werkt echter niet stellen dat verzoeker op een zulke mate zich de Westerse waarden en normen zou hebben eigengemaakt dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts sinds augustus 2020 in België heeft verbleven in het kader van de asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Dit blijkt evenmin uit de steunbrief die zijn vriend B.S. heeft opgesteld. Verzoeker was eenentwintig jaar oud toen hij uit Afghanistan vertrok (DVZ-verklaring, stuk 8) en is dus gevormd naar Afghaanse waarden en normen. Hij spreekt nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5) en ter terechtzitting.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP